

TAKTINEN PISTOOLI 1 -KURSSILLA PAINOTETTIIN TILANNEKOHTAISUUTTA

VARMISTIN 2017

© Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

Maakuntajoukkojen monipuolinen peruskoulutus

Käki harjoitteli jälleen rankasti

Mukana taistelija-tutkinnon johtajaharjoituksessa

Maakuntajoukkojen harjoituksessa lähes lennettiin.

VARMISTIN

VARMISTIN on Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy maaliskuussa 2018. Aineisto sitä varten on toimitettava 28.2.2018 mennessä.

ISSN-L 2242-4679
ISSN 2242-4679

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Varmistin ry
Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys
Päätoimittaja Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Jäsenrekisteriasiat

Timo ja Margit Vento
jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite Hämeen aluetoimisto, Kirkkokatu 12
0299 484 133 (ma-pe virka-aikana)

Yksikön päällikkö

Tommi Tirkkonen
tommi.tirkkonen@maakuntakomppania.fi

Pääkouluttaja

yliluutnantti Timo Matilainen
0299 484 123
timo.matilainen@maakuntakomppania.fi

Päivystäjä

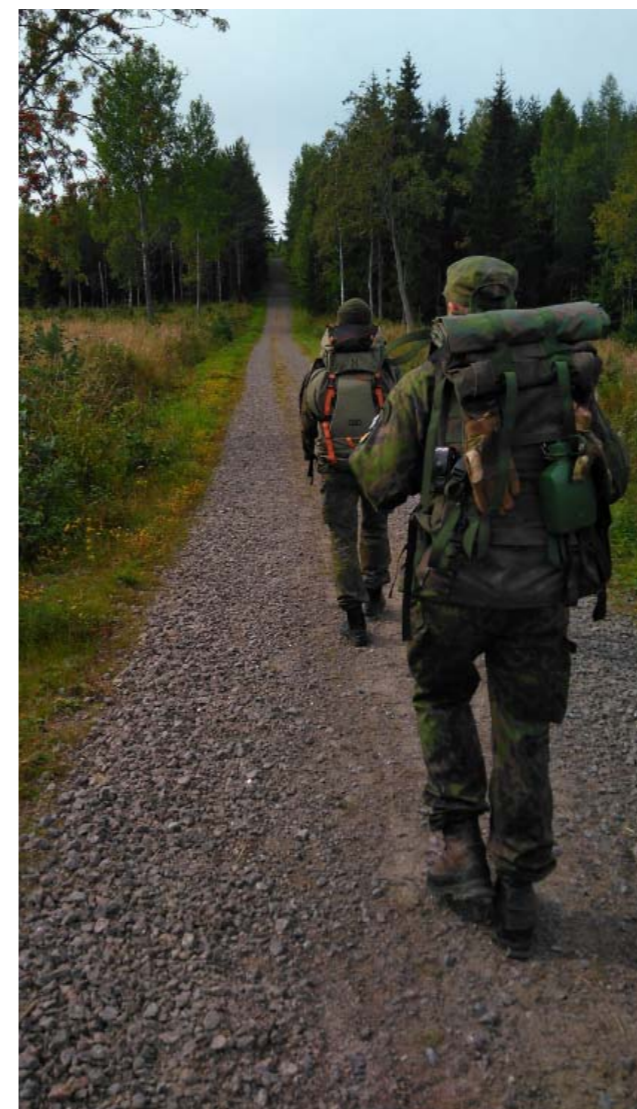
0299 484198
paivystaja@maakuntakomppania.fi

Painopaikka Padasjoen kirjapaino

Kuva kannessa, infisivulla ja sisällyssivulla:
Jenni Paasio, Erkki Vilja ja Rami Kuhlman

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA
ja VARMISTIN RY FACEBOOKISSA
<https://www.facebook.com/phmaakk>
<https://www.facebook.com/varmistin>
SEKÄ TWITTERISSÄ
<https://twitter.com/varmistin>
@Varmistin #varmistin

Kaukopartiomiesten muistoa kunnoittamassa marssien.

VARMISTIN NRO 4

6.12.2017

9. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Päätoimittaja 4

Päällikkö 5

Kaukopartiomarssi 6

MKJ harjoitus 8

KÄKI 10

Aluetoimisto 13

Taktinen pistooli 1 14

Viranomaisyhteistyö 18

JOHA 20

Hajautettu taistelu 22

Helmikuussa Sysmään! 23

PÄÄTOIMITTAJA

WAU! Paljon kaikkea on taas mahtunut syksyyn. Iso hatunnosto kaikille teille, jotka olette erilaisissa harjoituksissa ja koulutuksissa käyneet. Oma aktiivisuutta tarvitaan edelleen, ja ehkäpä entistä enemmän.

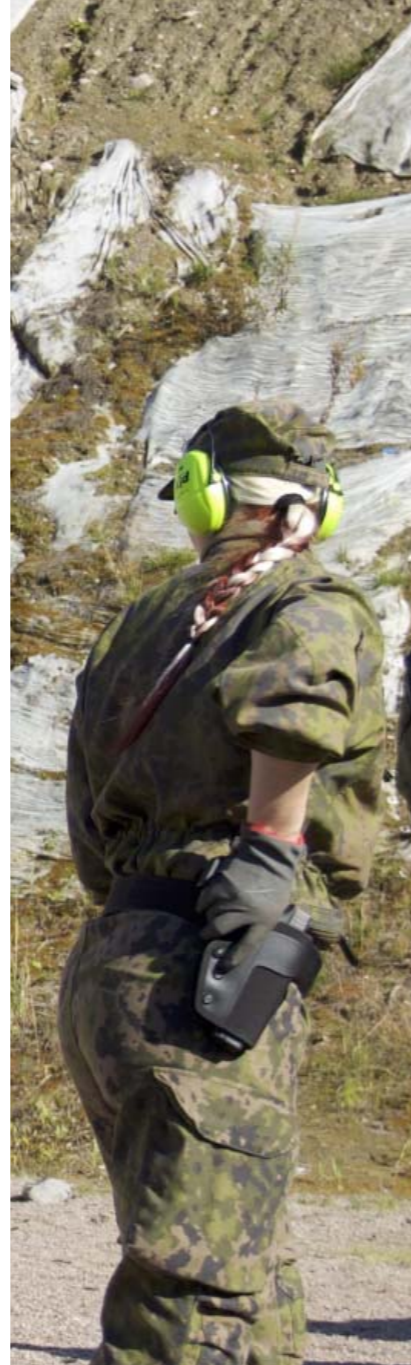
Itse pääsin jatkamaan pistooliammuntoja taktisella osuudella. Tästä on enemmän juttua kuvineen myöhemmin lehdessä. Viikonloppu oli erittäin mielenkiintoinen ja kuten ennenkin, kouluttajien ammattitaito oli rautaa.

Muutoksiakin on tapahtunut, ja niistä suurin on selkeästi yksikön päällikön vaihdos. Uudet tuulet siis puhaltavat. Uusi päällikkömme on monelle kovin tuttu mies – onhan hän kuulunut komppanian vakiokalustoon alusta asti. Uusille maakkilaisille hän varmasti tulee tutuksi ennemmin tai myöhemmin. Päällikön terveiset kannattaa lukea seuraavalta sivulta.

Nyt on hyvä aika ilmoittautua Sysmän talviharjoitukseen! Lyhyt info kurssista löytyy lehden lopusta, ja jos haluat lukea, mitä edellisinä vuosina Sysmässä on tehty, käyhän vilkaisemassa lehtiarkistosta esimerkiksi lehtiä 1/16 ja 1/17. Nuo ja monet muut aiemmin ilmestyneet lehdet löytyvät verkosta: varmistin.fi -> Lehtiarkisto.

Rauhallista joulua sekä turvallista vuodenvaihdetta Teille kaikille!
Ensi vuoden harjoituksia odottaen,
Jenni

P.S. Muistathan, että voit koska tahansa vaihtaa lehden toimitustapaa paperisesta sähköiseksi ja päinvastoin. Ilmoita jasenasiat@varmistin.fi. Etkö ole vielä jäsen? Liity verkossa: varmistin.fi -> Jäsenlomake.

Kuva: Jarkko Nissinen

Suomen 100-vuotisitsenäisyyspäivänä 6.12.2017 on ylennetty seuraavat maakuntajoukkoihin kuuluvat:

MAJURIKSI
Kivinen Hannu

KAPTEENIKSI
Hurmala Miiikka
Lampola Mika
Valtonen Sami

YLILUUTNANTIKSI
Halonen Markus
Hämäläinen Markku

YLIVÄÄPELIKSI
Siljander Ilpo

VÄÄPELIKSI
Kivistö Lari
Munnila Jussi
Ruusunen Petri
Tapiomaa Arto
Toivonen Esa

YLIKERSANTIKSI
Aho Aku
Merimaa Matti
Riutta Heikki
Tuusjärvi Niko
Vehko Tero

KERSANTIKSI
Sääksjärvi Joni

KORPRAALIKSI
Aro Kim
Kallioinen Marko
Karhula Juho
Katila Hanna-Mari
Lauhakari Ari-Pekka
Nygrén Jesse
Piironen Samu
Schnitzer Kalle

Varmistin onnittelee!

PÄÄLLIKKÖ

Terve.

Ensimmäisten rivien kirjoittaminen Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen ykkösmediaan uutena komppanian päällikkönä ei ole mikään läpihuutojuttu, sillä tiedän varsin monen ihmisen muodostavan ensimmäisen mielikuvansa minusta tämän kirjoituksen pohjalta. Aion silti puhua suoraan.

Otin vastaan komppanian päällikön tehtävät varsin tietoisena siitä, että sain johdettavakseni toisaalta joukon erittäin kyvykkäitä ja motivoituneita taistelijoita, mutta toisaalta yksikön, jonka suorituskyvyssä on edelleen paljon kehittävä. Yksittäisten taistelijoiden kouluttautuessa ja harjaantuessa erikoisosaajiksi niin taisteluensivussa, tarkka-ammunnassa, kuin taistelussa rakennetulla alueellakin, on joukon yhtenäisyys ja ryhmätason toiminta jäänyt pienemmälle huomiolle. Samalla osa yksikön taistelijoista on kuin huomaamatta jäänyt sivuun toiminnasta jopa vuosiksi. Tämä on entisestään etäännyttänyt joukkoa ja aiheuttanut tilanteen, jossa taistelijoiden roolit ja tehtävät sekä sitä kautta partiona, ryhmänä ja joukkuetasolla toimiminen ovat hukassa. Tämän kehityssuunnan korjaaminen on yksi komppanian suorituskyvyn tärkeimmistä kehityskohteista.

Lähtökohtana niin joukon kuin yksilönkin suorituskyvyn parantamiselle on oman tehtävän tärkeyden ja sen asettamisen vaatimusten ymmärtäminen ja sisäistäminen. Työtä tehtävien selkeyttämiseksi on tehty paljon, ja nyt ollaan tilanteessa, jossa askelmerkit entistä paremman suorituskyvyn saavuttamiseksi on piirretty. Yksittäiselle taistelijalle voidaan kertoa, mitä häneltä odotetaan ja tarjota mahdollisuuksia tehtävässä tarvittavien taitojen harjoitteluun. Esimerkkinä MPK:n kurssitarjontaan lisätty sotilaan perustaidot -kurssikonaisuus, jossa koulutetaan ja harjoitellaan yksittäisen taistelijan taitoja suunnituksesta voimankäyttöön sekä ensi vuoden koulutussuunnitelmaan kuuluvat partio- ja ryhmätekniikoiden harjoitukset. Totuus on kuitenkin se, että vaikka tarjoamme harjoittelumahdollisuuksia, emme voi käskä ketään osallistumaan harjoituksiin. Motivaation täytyy löytyä jokaisesta taistelijasta itsestään, ja sen täytyy olla niin vahva, että se aktivoi henkilön omaehtoisesti kehittämään sijoituksensa mukaisessa tehtävässä vaadittuja taitoja, vaikkakin se tänä päivänä varsin usein tarkoittaa jonkin toisen harrastuksen, veloitteen tai ihmisuhteen siirtämistä hetkeksi toissijaiseen asemaan. Tämä asettaa myös veloitteen, johon kou-

luttajamme vastaavat: kenenkään aikaa ei tänä päivänä ole varaa tuhlaa huonoon tai turhaan koulutukseen.

Päätän tämän lyhyen kirjoitukseni samaan johtoajatukseen, josta se alkoikin. Otin vastaan päällikön tehtävät varsin tietoisena siitä, että sain johdettavakseni erittäin kyvykkään ja motivoituneen komppanian.

- T

Kuva: Arkistokuva

Kaukopartiomarssi 2017

Varmistin-lehdessä on aikaisemmissa numeroissa kerrottu Kaukopartiohihdosta, mutta kuinka moni tiesi, että tälle hiihtotapahtumalle on myös marssivastine? Kaukopartiomarssin takana on sama organisaatio kuin hiihdossakin, ja aivan kuten hiihdossa, on marssin suorittamiseen eri vaihtoehtoja. 25 kilometrin suorituksesta 8 tuntiin saa pronssisen mitalin, 50 kilometrin suorituksesta 16 tuntiin hopeisen ja 75 kilometrin suorituksesta 24 tuntiin kultaisen. Jos on oikein kova jannu, ja saman vuoden aikana suorittaa sekä kaukopartiohihdon että -marssin kultaisen mitalin, saa numeroitun kultaisen mitalin lehdykkeellä. Marssia ei ole kuitenkaan muutamaan vuoteen järjestetty – syyksi huhuttiin osallistujan kuolemaan johtanutta tapaturmaa.

Saimme kasattua marssille partion neljästä taistelijasta, jotka kaikki tätä nykyä kuuluvat myös maakuntakomppaniaan. Paria viikkoa ennen tapahtumaa perustimme WhatsApp-keskustelun, jossa kävimme läpi mitä pakkaamme mukaan, ja kokoneemat marssijat jakoivat ravinnontankkausneuvoja. Magnesiumtabletit olivat uusi tuttavuus ainakin minulle. Lähdimme kimppakyydillä Heinolasta kohti Kouvola ja Uttia, ja sitä ennen nautimme vielä viimeisen aterian: nakki-kastiketta ja perunamuusia.

Saavuimme Uttiin hyvissä ajoin ennen marssille lähtöä, ja taisimme jopa olla ensimmäiset ilmoittautuneet. Olimme ilmoittaneet suorittavamme 75 kilometrin marssin yhtenä matkana, mikä tarkoitti sitä, että meille jaettiin kaikki kartat tässä vaiheessa. Tässä kohtaa heräsi ensimmäiset epäilykset marssin suorittamisesta, kun vastaanottotiskin tyttö totesi, että ”se vitosrasti ei mahtunut karttaan, mutta kyllä te sen löydätte”. Meillä oli reilu tunti aikaa ennen yhteiskuljetusta marssin lähtöpisteeseen Repovedelle, joten päätimme siirtyä ABC:lle tutustumaan karttoihin.

Ennen yhteiskuljetuksen lähtöä Uttihallin kentällä tapahtuman järjestäjä piti vielä viimeisen puhuttelun ennen marssia. Tapahtumaan ei saatu sinne varattuja GPS-laitteita, joten jokaisen partion tuli ilmoittaa tekstiviestillä saapumisensa välietapeille. Tässä kohtaa kysyttiin vielä partioiden halukkuutta suorittaa vesistönylitys uiden. Meidän partiomme oli ainoa, joka ilmoittautui. Vielä ennen bussiin nousua vilkuilimme ympärillemme ja totesimme olevamme ainoita sotilasvarustuksessa rinkat selässä marssille lähtijöitä. Kaikki muut tapahtumaan osallistujat olivat juoksuverkkarit päällä, juomareppu selässä ja eväänä heillä oli etapille muutama proteiini-patukka.

Kolmen vartin bussimatkan jälkeen saavuimme kello 21.45 Repovedelle, josta marssille lähtö tapahtui välittömästi. Ensimmäisen muutaman sadan metrin jälkeen suoritimme

vesistön ylityksen. Riisuutuessamme rantakalliolla, katselimme, kun muut partiot kävelivät samaan aikaan siltaa myöden. Aiheutimme suorituksellamme hilpeyttä vastarannan majoitusalueella olleiden telttailijoiden keskuudessa, vaikkakin Utin laskuvarjojääkäreiden kouluttaja oli sitä mieltä, että ylityksemme oli ihan mallikelpoinen. Nopean nuotiolla kuivattelun jälkeen aloitimme matkamme kohti pimeää Repoveden kansallispuistoa.

Ensimmäinen etappi pimeässä metsässä pitkin pieniä polkuja, jotka juuri ja juuri näkyivät kartassa, ei ollut kaikkein mukavin. Vähän väliä kiivettiin jonkun kallion päälle jyrkkää rinnettä myöten, jotta päästiin hetken päästä liukastelemaan yhtä jyrkkään alamäkeen. Onneksi nilkan nyrjähtämisiltä vältyttiin, ja muutaman tunnin ponnistelun jälkeen poistuimme Repovedeltä. Matka jatkui tästä teitä pitkin.

Välietappi kolme oli sijoitettu Vekaranjärven varuskunnan liepeille, ja siellä oli lupa pitää tulia. Saavuimme rastille 0530 ja päätimme pitää pidemmän huoltotauon. Söimme lämpimän ruuan, huolsimme jalkoja, nukuimme hetken ja 0700 matka jatkui.

Loppumatka muutamaa lyhyttä metsäpatkkaa lukuun ottamatta kulki lenkkipolkuja ja teitä myöten. Pitkä patkka matkasta kuljettiin voimalinjan vierellä kulkevaa pururataa pitkin, jolloin välillä tuntui kuin suoralle ei tulisi loppua koskaan. Lopulta kuitenkin matkamme erkani linjan vierestä ja lähdimme kohti pelättyä vitosrastia. Vastaanottotiskin tyttö ei valehdellut siinä, että viimeinen rasti löytyy helposti. Rastilta maaliin lähtö vain oli hieman haastavampi juttu, sillä alueella meni useita polkuja ja teitä, mutta meillä ei ollut karttaa alueesta. Tykkimäen huvipuiston kohdalla tajusimme menevämmme väärään suuntaan. Sen enempää asioita ajattelemta alkoi hilliton ”loppuspurtti” kohti Uttia. Tästä pienestä koukkauksesta huolimatta partiomme pääsi aikamääräeseen mennessä maaliin (emmekä olleet edes viimeisiä), ja ansaitsimme kultaiset mitalit. Maalissa huollon jälkeen saimme myös kuulla, että meidän partiomme oli koko tapahtumassa ainoa, joka suoritti vesistönylityksen uiden.

Ottaen huomioon, että tapahtuman osallistumismaksu oli 40 € per osallistuja, odotimme vähän enemmän. Reitin varrella olleet rastit olivat niin sanotusti kylmiä. Alun vesistönylityksen jälkeen seuraavan kerran näimme tapahtumaan kuuluvia ihmisiä vasta maalissa. Ennakkoon mainostettiin eri etapeilla olevan tehtäviä, mutta tosiaan vesistönylitys oli ainakin meidän osaltamme ainut tehtävä, ja sekin oli ilmeisesti vapaaehtoinen. Lähettämiimme rastillesaapumisilmoituksiin ei koskaan vastattu, ja vesipisteitä oli niukasti matkan varrella. Ylipäätään tuntui siltä, että tapahtuma oli vain nopeasti hutaistu kasaan eikä henkilöstöä ollut tarpeeksi. Mutta näissä tapahtumissahan tärkeämpää on se itsensä ylittäminen ja porukalla tekeminen. Mikäli Kaukopartiomarssi järjestetään myös ensi vuonna, suosittelen kasaamaan partion. Onhan sinne verryttelypuikusten suunnistajien sekaan muutama sotilaspartiokin saatava jo ihan kaukopartiomiesten muistoa kunnioittaen.

Teksti: Timo Lehtinen

Kuvat: Rami Kuhlman ja Vilppu Meiseri

Maakuntajoukkojen harjoitus

Hälvälä 14.-15.10.2017

Lauantaiaamuna puoli kahdeksan maissa saavuimme Hälvälään innolla odottaen mitä seuraavat kaksi päivää toisivat tullessaan. Kyseessä oli minulle ensimmäinen maakuntajoukkojen harjoitus. Kävin ilmoittautumassa harjoitukseen, jonka jälkeen kävin kuittaamassa varusteet, joita minulla ei ollut ennestään. Tämän jälkeen menin tauluvaraston luokkaan odottamaan harjoittelupuhuttelua ja lisäohjeita.

Puhuttelun jälkeen alkoi rastikoulutus. Ensimmäisenä aiheena oli voimankäyttö, kuinka puhutellaan kohdehenkilöä, sijoittuminen kohdehenkilöön nähden ja kiinniottaminen. Tärkeää oli pysyä rauhallisena, pitää turvallinen etäisyys kohdehenkilöön ja tarkkailla ympäristöä. Jos kohdehenkilö ei ollut yhteistyökykyinen, hänet otettiin kiinni ja laitettiin rautoihin. Kiinniottamisen tuli tapahtua parin kanssa yhdenaikaisesti, jottei kohdehenkilö pääsyt hyökkäämään päälle. Voimankäyttökoulutuksen jälkeen oli ase- ja ampumakoulutusta. Aseena oli tietysti rynnäkkökivääri 7,62 RK 62. Ensin

ammuttiin 150 metristä makuulta ja sitten 50 metristä pystystä. Kyllä huomasin omalta kohdalta, että kaipaa hieman harjoitusta. Tauluun osuttiin, mutta ei millään huipputuloksilla. Oli kuitenkin kivaa, kun pääsi ampumaan.

Ampumisen jälkeen siirryttiin Mörssärille, jossa käytiin läpi henkilöntarkastus ja rakennuksen tarkastaminen. Henkilöntarkastuksessa tarkistettiin, ettei henkilöllä ollut mitään teräviä esineitä taskuissa tai vaatteissa. Rakennuksen tarkastaminen tapahtui kolmen hengen partioissa. Partion ensimmäisen tuli ilmoittaa mitä edessään näkee, jotta partion viimeinenkin tiesi mitä oli tulossa. Rakennus täytyi tarkastaa järjestelmällisesti, ettei mitään jäänyt huomaamatta.

Luantaina illalla meillä oli viestikoulutusta. Koulutuksessa käytiin läpi LV217M kenttäradio ja SANLA. LV217M oli tärkeää muistaa resetoida käytön jälkeen, ja SANLasta piti tyhjentää muisti.

Viestikoulutuksen jälkeen oli taisteluensiapua. Koulutuksessa harjoiteltiin kiristysiteen laittoa toiselle. Onneksi parinani oli etevämpi kaveri, joka antoi neuvoja ja osasi laittaa kiristysiteen minulle tarpeeksi kireälle. Kun kiristyside oli saatu omasta mielestä tarpeeksi kireälle, tuli kouluttaja tarkastamaan ja ottamaan sen pois. Emme tositilanteessakaan itse irrota kiristysidettä, joten emme harjoitelleet sitä.

Päivän päätteeksi putsasimme aseet, palautimme ne ja siirryimme takaisin Mörssärille nukkumaan.

Sunnuntaina aamupalan jälkeen voimankäyttökoulutus jatkui. Aluksi kerrattiin hieman kiinniottamista, jonka jälkeen aloimme harjoitella sumuttimen käyttöä. Sumuttimen käytämissä tärkeää oli oikea ajoitus, linjalta poistuminen ja ympäristön tarkkailu, ettei kohdehenkilön kaveri yllätä.

Sumuttimen käytöstä ei varoiteta kohdehenkilöä etukäteen. Seuraavaksi alettiin harjoitella patukan käyttöä. Harjoiteltiin, kuinka otetaan etäisyyttä patukkaa apuna käyttäen, ja ns. ykkös- ja kakkoslyönnit. Lyönnin täytyy osua 45 asteen kulmassa toisen käden suojatessa päätä.

Vielä aamupäivän päätteeksi oli soveltava harjoitus. Neljän hengen partioissa piti tarkistaa rakennus. Sisällä tuli vastaan henkilö puukon kanssa ja yksi haavoittunut henkilö. Sitten toimittiin, kuten aikaisemmin oli opetettu.

Omasta mielestäni harjoitus oli oikein onnistunut. Kahden päivän aikana tuli opittua paljon uutta.

Teksti: Riina Huhtanen

Kuvat: Erkki Vilja

KÄKI – harjoitus terävimmälle kärjelle

Yksi Maakuntakomppanian haastavimmista harjoituksista on jälleen takanapäin. Ja jälleen kerran motivoituneet taistelijat pääsivät koettelemaan rajojaan ja suoriutumaan tehtävistä, joita suuri osa ihmisistä ei lähtisi edes yrittämään. Vai miten houkuttelevalta kuulostaisi ajatus 20 metrin aamu-uinnista ennen auringon nousua, marraskuussa, jäiden seassa, ase ja varusteet mukana.

Käki-harjoituksen alkuperäinen tavoite oli testata vaativan virka-avun osastoon pyrkineiden henkilöiden kykyä toimia väsyneinä ja äärimmäisen rasituksen alaisena. Tästä on katsantokantaa avarrettu siten, että tarkoituksena on tarjota maakuntajoukkoihin sijoitettuille, sitoumuksen tehneille taistelijoille mahdollisuus oman suorituskykynsä mittaamiseen. Suorituskyvyllä tässä tapauksessa ei tarkoiteta yksittäisen taistelijan kykyä juosta ja punnertaa läpi yön tai osaamista jonkin tietyn tehtävän suorittamisessa, vaan kykyä ajatella, tehdä päätöksiä ja toimia luotettavasti osana ryhmää satojen punnerrusten, kymmenien marssikilometrien, valvomisen, nälän ja vaihtuvien tehtävien jälkeen. Harjoituksen alkuperäinen tarkoitus ei ole täysin kadonnut, vaan Käki-harjoituksen hyväksytyt suorittaminen on edelleen yksi Käki-osastoon pääsyn kriteereistä, mutta harjoitus palvelee Maakuntajoukkoja laajemminkin. Harjoituksessa esiin nousevat henkilökohtaiset ominaisuudet huomioidaan tehtävien ja sijoitusten suunnittelussa ja suotavaa olisi, että etenkin johtajat jatkossa haastaisivat itsensä osallistumaan tähän harjoitukseen.

Kuten aiempinakin kertoina, harjoitus vaati veronsa. Ilmoittautuneista perui osallistumisensa lähes joka kolmas ja harjoituksen aloittaneista keskeytti joka kolmas. Niin kauan kuin Käki-harjoitusta tämän tyyppisenä karsivana harjoituksena on järjestetty, on esitetty kysymyksiä, kuten: ”Mitä järkeä on järjestää näin kova harjoitus reserviläisille?” tai ”Mitä hyötyä on tällaisesta harjoituksesta, jonka suorittaa loppuun vain 1/3 ilmoittautuneista?”. Useimmin näitä kysymyksiä on kuulunut harjoituksen syystä tai toisesta keskeyttäneiden tai harjoitukseen millään tavalla liittymättömien henkilöiden suusta. Minun henkilökohtainen vastaukseni tähän kysymykseen on, että ilman suorituskyvyn testaamista meillä ei ole todellista käsitystä siitä, mihin me pystymme. Jokainen harjoituksen läpikäynyt taistelija varmasti allekirjoittaa kaksi esittämääni väittämää: 1. harjoitus oli sekä fyysisesti että henkisesti haastavampi kuin ennako-odotuksissa ja 2. harjoituksen läpäiseminen lisäsi luottamusta sekä omaan että muiden harjoituksen läpikäyneiden taistelijoiden suorituskykyyn. Ja koska yli kolmannes ilmoittautuneista läpäisi harjoituksen, ei sitä voida pitää liian vaativana.

Harjoituksen johtajana ja yksikön päällikkönä olen erittäin tyytyväinen harjoituksessa näkemääni, yhtä lailla kouluttajiemme rautaisella ammattitaidolla turvallisesti ja mielenkiintoisesti toteuttamiin rasteihin ja kurssilaisten osoittamaan asenteeseen, periksiantamattomuuteen ja yhteishenkeen.

-T

KÄKI – suorittajan silmin

Noin vuosi sitten kuulin ensimmäisen kerran tästä mystisestä Käki-harjoituksesta. Jo silloin kiinnostukseni heräsi, mutta saatavilla ei ollut kuin taru sieltä toinen täältä. Käki-konkareilta selkeä sanoma oli, että syksyllä sitten katsotaan onko miehestä osaksi joukkuetta. Sain!

Siitä alkoi valmistautuminen tulevaan. Vuoden mittaan runsaasti monipuolisia sotilaallisia koulutuksia kotimaassa ja ulkomailla; marssimista, vaelluksia kartalla ja kompassilla tunturierämaassa, systemaattista fyysistä harjoittelua sekä viimeistelynä fyysinen testi ääri rajoille ja sen yli vietyä. Olin valmis. Ainakin luulin niin.

Koko ikäni olen urheillut, kilpaillut ja haastanut itseäni milloin mitenkin ja milloin missäkin – jopa Saharan aavikolla. Luotin siihen, että kuntoni tulisi varmasti kestäväksi, ja hyvä kunto antaa aina apuja pääkopalle. Mutta, mutta... totuus iski vasten kasvoja märällä rukkasella ja se teki niin läpi harjoituksen tasaiseen tahtiin. Välillä kovaa ja välillä vielä kovempaa.

Käki kukkukoon...

Perjantain ja lauantain välisenä yönä joukko taistelijoita nukkuu levotonta koiranunta. Vatsassa pyörivä odotuksen ja jännityksen aiheuttama kutina ei anna vaipua syvään horrokseen.

Kello kahden jälkeen yöllä kaiuttimista alkaa rauhallisesti, mutta lujaa soida Metallica The Day That Never Comes. Muistan vihellelleni musiikin tahdissa hyvällä fiiliksellä, mutta se fiilis karisi mielestä melko nopeasti. Oli jo kiire ulos, varustus mukana kantaen. Siitä alkoi reippaasti yli 30 tuntia kestävä urakka.

Ensimmäiset reippaat kolme tuntia harrastettiin crossfittia sotilaalliseen tapaan punnertaa, ryömien, juosten, kantaen ja punnertaa tukkia, burpeita jne. Lihaksia poltti ja ilma vaihtui keuhkoissa tiuhaan tahtiin. Toisin sanoen heti alkuun otettiin löysät pois.

Jumpailun jälkeen täysi varustus kantaen ja siirtyminen annettuun kohteeseen, tehtävänä suorittaa vesistön ylitys varusteet mukana kantaen, rannan haltuunotto ja tarvittavat toimet hypotermian estämiseksi. Ylityksestä selvitettiin, vaikka vesi olikin hyistä ja jääriitteessä. Rannan haltuunoton jälkeen osa taistelijoista jäi vartioon, osa alkoi tehdä tulia, ja loput vaihtoivat kuivaa varustetta niskaan. Tunto alkoi palata raajoihin, kun sai kuivaa päälle, pääsi liikkeeseen ja tulen

ääreille lämmittämään. Kun kaikki taistelijat olivat saaneet itsensä taas taistelukykyiseksi, matka jatkui jalan kohti seuraava tehtävä. Tehtävänä oli käydä tiedustelemassa alueella mahdollisesti liikkuvan vihollisen liikkeitä.

Tiedustelureissulta palattuamme saimme jälleen tehdä tuttavuutta uuteen partion jäsenen, tukkiin. Tukki sai kulkea matkassamme kunnes toisin käsketään. Marssi siis jatkui seuraavaan annettuun kohteeseen, jossa taistelijoita odotti taktinen pistooliammuntarasti pienellä alkulämmittelyjumppalla sekä jaloa kamppailu-urheilua eli nyrkkeilyä. Viholliset tuhottiin ja taistelutoverilta karisteltiin pölyt hyllyltä. Oli jälleen aika marssia kohti seuraavaa tehtävää.

Partion saamattomin taistelija, tukki, käskettiin jättää matkasta. Kohteessa tehtävänä oli köysilaskeutuminen pariin eri tyyliin henkistä kanttia testaten. Koko partio osoitti päättävyyttä ja tuli kunniakkaasti alas. Kun korkeuksista oli selvitty, suuntana oli alue, jossa oli kuuluttu taistelun ääniä ja tiedettiin olevan omia taistelijoita. Alueelle saavuttuamme havaitsimme kaksi menehtynyttä ja yhden jalkaan haavoittuneen oman taistelijan. Kiristysiteen puuttuessa improvisoimme nopeasti pikaliinasta kiristysiteen haavoittuneen jalkaan. Välittömän ensiavun jälkeen haavoittunut taistelija oli määrä evakuoida n. 200 metrin päässä sijaitsevalle evakointipaikalle.

Rastipalautteen saatuamme oli aika jälleen marssia, tällä kertaa hieman pidemmälle tehtävää suorittamaan. Jääköön tämä tehtävä mielikuvituksen varaan.

”Rankka viikonloppu – jopa rankin ikinä!”

Tehtävältä saavuttuamme oli tukikohdan alueella olevaan rakennukseen murtauduttu. Seuraavana tehtävänä oli tutkia rakennus, ja ottaa kiinni sisältä mahdollisesti tavoitetut henkilöt. Sisällä partio tavoitti uhkaavasti käyttäytyvän henkilön. Käskytyksestä huolimatta henkilö ei totellut, vaan jatkoi uhkaavaa käyttäytymistä. Henkilö otettiin nopeasti kiinni pienen painin kautta. Juuri kun kiinniotettu oli saatu rau-toihin, hyökkäsi toinen tuntematon henkilö rakennukseen moottorisahalla uhaten. Partion käskystä aseella uhaten henkilö lopulta luopui aikeistaan ja partio suoritti hallitun kiinnioton. Ilmoitusten ja kiinniotettujen luovuttamisen jälkeen laitettiin taas saapasta toisen eteen. Kohteessa tehtävänä kuljettaa 200 litran täysi tynnyri kilometrin matkan käytävissä olevista materiaaleista rakennetulla välineellä. 6 autonrengasta, kasa eripituisia putkia sekä liinoja ja naruja. Tässä vaadittiin päättä ja ryhmäajattelua. Saimme kyhättyä jonkinlaisen kuljetusvälineeltä näyttävän rakennelman, mutta 50 metriä sitä raahattuamme oli pakko todeta, että uusiksi meni. Lopulta saimme kasaan härvelin, joka kulki ja kesti koko matkan. Se oli raskas, polttava, korvia särkevä kilometri metallin hangatessa metalliin.

Ja jälleen marssittiin. Nyt laitettiin haastetta yönpimeään metsään suunnistaen. Matkalla oli määrä kohdata omia taistelijoita ja muodostaa yksi ryhmä. Kun taistelijat olivat toisensa löytäneet, suunnattiin aamuyön pimeydessä takaisin tukikohtaan, jossa väsyneitä taistelijoita odotti lämmin ja väsyttävä sisätila kirjallisine tehtävineen... rankkaa.

Koska kirjalliset tehtävät yleensäkin ovat niin väsyttävää puuhaa, jätän loput harjoituksen osiosta kirjoittamatta. Kirjoittakoot seuraavat suorittajat sitten joskus, jos niin kasketään.

No mitäkö jäi mieleen?

Ryhmäni sanoin, rankinta mitä koskaan on tehty. Huomioon ottaen, että ryhmä koostui kokonaisuudessaan eri urheilulajien SM-mitalisteista. Joten varmasti on rankkaa ollut fyysisesti ja henkisesti joskus ennenkin.

Joku suorittaja taisi sanoa, että älyranneke näytti suorituksen jälkeiseksi palautumisajaksi toistasataa tuntia.

Usko omiin ja porukan kykyihin kasvoi ja vahvistui. Ryhmähenki lujittui.

The Day That Never Comes sai uuden merkityksen. Nyt sen soudessa tulee kylmät väreet ja adrenaliini alkaa virrata.

Mikään aikaisempi saavutus ei ole tuottanut samanlaista euforian tunnetta.

Kiitos tästä kärsimyksestä!

Teksti: Miki Timonen

ALUETOIMISTO

SAKSALAISENTÄJÄT SUOMEA POMMITTAMASSA?

Lähde: Päijät-Häme Suomen asialla (Lahden Sotaveteraanipiiri ry., Heinola 1982, Itä-Hämeen Kirjapaino Offset)

Viime vuosina on ”väännetty kättä” joidenkin tutkijoiden kesken siitä, että oliko Suomi Saksan liittolainen toisessa maailmansodassa vai ei. Ja, jos oli, niin milloin liittolaisuus alkoi ja milloin päättyi. Vai oliko Suomi Saksan aseveli vai ei. No, oli miten oli, sekä liittolaisuus että aseveljeys tuo aina tullessaan oikeuksia ja velvollisuuksia sekä ihmetyksen aiheita myöhemmille sukupolville ainakin historian tutkimuksen kokonaisuudessa.

Saksa tarjosi toukokuussa 1939 Suomelle tietynlaisia turvatakuita. Suomi kieltäytyi. Berliinissä kieltäytymistämme pidettiin yltiöpäisyytenä. Turvatakuisiin olisivat kuuluneet taakusopimukset Baltian maiden ja Pohjoismaiden kanssa. Sopimuksiin olisivat kuuluneet mm. rauhanomaiset kyseisten alueiden miehitykset, joiden tarkoituksena oli torjua Neuvostoliiton mahdollista uhkaa. Kun Baltian maat ja Pohjoismaat eivät hyväksyneet Berliinin turvatakuita, niin siitä voidaan katsoa seuranneen ”rangaistus”: Molotov–Ribbentrop-sopimus allekirjoitettiin elokuussa 1939 ja Baltian maat – Suomi mukaan lukien – luokiteltiin kuuluvaksi Neuvostoliiton etupiiriin. (Päijät-Häme Suomen asialla, s. 389)

Saksan ja Neuvostoliiton mielestä Suomi oli sotilaallisesti lähes suorituskyvytön maa. Saksalle Suomen alue oli operatiivista etumaastoa. Saksa painosti Suomea pitkin syksyä -39 suostumaan heidän ehtoihinsa. Painostukseen kuului mm. erilaisten materiaalien tuontirajoituksia. Myös diplomatian painostuskeinot olivat monenkirjavia: esimerkiksi 6.12.1939 saksalaiset jäivät pois Suomen Berliinin lähetystön järjestämillä itsenäisyyspäivän vastaanotolta ja Hitler teki selväksi, kuinka olimme syntisiä ja petollisia entisiä auttajiamme kohtaan. (Päijät-Häme Suomen asialla, s. 389)

Kolmannen valtakunnan ilmavoimat olivat sekaantuneet Espanjan sisällissotaan jo vuonna 1935. Suomen painostamiseen vuoden -39 myöhäisyyksyllä kuului myös Hitlerin esittämä suora uhkaus tasavallan presidentti Kyösti Kalliolle, että Saksa ryhtyy ilmasotatoimiin Suomea vastaan, jos se ei solmi rauhaa Neuvostoliiton kanssa tammikuun 1940 kuluessa. Saksalaisilla oli jo kyllin kokemusta ilma-aseellansa sekaantua maansa ulkopuolisella alueella sotatoimiin: Espanjassa. Tästä kokemuksesta rohkaistuneena joulukuussa -39 saksalaiset lentäjät alkoivat pommittaa tiettyjä pistemaaleja ja siltoja sekä rautateitä Suomen sisämaa-alueilla. Pommituksiin Riihimäellä ja Lahdessa kuuluivat laakapommitukset. Niiden jälkeen koneet palasivat tekemään tarkkuuspommituksia. Lahdessa erityisenä kohteena oli Lahden radioase-ma, jota pommitettiin 27.12.1939 ja 12.1.1940. Lahdessa

väitetään olleen ”asiamies”, joka välitti tietoja pommitusil-mavoimille pommituksien tuloksista. (Päijät-Häme Suomen asialla, s. 390)

Helmikuun 1. päivänä 1940 alkoi Neuvostoliiton suurhyök-käyksen valmistelut etenkin Karjalan Kannaksen alueilla; Suomalaisten raskaita aseita, pesäkkeitä ja bunkkereita tu-hottiin raskaalla tykistöllä, panssariaseilla ja syöksypommi-tuksin. Merkillepantavaa ovat kokeneiden kaaderiupseerei-den kertomukset siitä, että ilmaiskujen tarkkuus ja toteutus-tavat muuttuivat oleellisesti helmikuun alusta alkaen: selke-ästi tarkemmiksi aikaisempaan nähden. Väli rauhan aikana, vuoden 1941 kesällä, Neuvostoliitto perusteli tappioitaan vahvistamalla sen, että heillä ei ollut käytössään maataiste-lukoneita ja syöksypommitajia eikä niitä varten koulutettua henkilökuntaa. Eli kysymys kuuluu, että olivatko saksalaiset meitä vastassa sekä henkilöstöineen että lentokoneineen talvisodan aikana? (Päijät-Häme Suomen asialla, s. 390-391)

Missä ovat todisteet saksalaislentäjistä? On niitä joitakin. Päijäthämäläinen pioneerikomppania 37 oli rakentanut Ut-tiin parakkikylän sotavankien vastaanottoleiriä varten. Alu-teen vartiomiehet ilmoittivat Erillispatalljoona 31:n miehille, jotka rauhan tultua hiihtomarssivat Utin lentokentän alu-teen läpi kohta Kouvolaan, että heillä on sotavankeina 16 sak-salaislentäjää. Vuoden -40 huhtikuussa virallinen sensuuri kumosi kaikki tiedot saksalaisotilaiden osallistumisista tal-visotaan. Vaikeneminen asiasta oli tässäkin kohtaa kultaa. Samana vuonna Suomi ja Saksa tekivät kauppasopimuksen. Se takasi Saksalle Suomen kuparin ja nikkelin saannin. Myös suomalaisia vastaan operoivien lentäjien kerrotaan puhu-neen toimistaan talvisodassa. Saksan ilmavoimien arkistois-ta ei ole toistaiseksi löytynyt vahvistusta heidän ilmavoimi-ensa, tai edes sen osan, komentamisesta talvisotaan Neu-vostoliiton avuksi. Syynä tähän ovat vajavaiset arkistot. Vai olisiko kyseessä ollut tietoinen teko: käskyyn perustuen mi-tään kirjallista ei asiasta tehty? (Päijät-Häme Suomen asial-la, s. 391)

Eikö ollutkin eriskummallinen yksityiskohta sotahistorias-tamme?

Majuri Kalle Laaksonen
Sektorijohtaja

Hämeen aluetoimisto
Panssariprikaati

TAKTINEN PISTOOLI 1

– RUUDINKÄRYINEN VIIKONLOPPU

Syyskuun lopulla järjestettiin jälleen kerran erinomainen pistoolikurssi. Osallistujia kurssilla oli noin 20 henkilöä ympäri Etelä-Suomea. Kouluttajia oli 4-6 harjoitteesta ja päivästä riippuen. Moni kurssilaisista – kuten myös allekirjoittanut – osallistui kurssille aiemman kurssin innoittamana ja saadakseen lisäoppia pistoolin käsittelyssä. Monella oli halu harjoittaa ja kehittää omia aseenkäsittelytaitoja.

Luantai

Heti kurssin alussa törmäsimme ongelmiin, sillä Matkahuollon kuljetuksessa olleet patruunat olivat vielä Helsingissä. Osa kurssilaisista oli tilannut patruunat kurssin järjestäjän kautta, mutta onneksi matkalle jääneiden patruunoiden tilalle saatiin lainaan kouluttajien omia patruunoita. Osa kurssilaisista myös lainasi mukana tuomiaan patruunoita toisille.

Varsinaisen kurssipäivän aluksi katsoimme lyhyen *motivatiovideon*. Tämä viritti hyvin tunnelmaa ja näytti miten eri tilanteissa toimitaan. Tuo Juha Mustosen ja Jarkko Nissisen kuvaama video kannattaa katsoa, vaikka vain uteliaisuudesta. Se löytyy YouTubea hakusanalla MOTIVAATIO I.

Luantaina aamupäivällä käytiin sisätiloissa läpi paljon teoriaa: aseote, tähtääminen, lippanvaihto (pika/taktinen), vetäminen/kotelointi, käännökset, liikkeestä ampuminen jne. Vaikka monelle nämä olivat jo kovin tuttuja asioita, oli kurssilla muutamia vähemmän ampuneitakin, joten asioiden kertaaminen oli ihan paikallaan. Ykköskurssilla käsiteltiin hyvin pitkälti ampumisen perusteita. Tilannekohtaisuus nousi esiin monta kertaa kurssin taktisen piirteen takia.

Luantaina Hälvälässä oli paljon toimintaa, ja aseet paukuivat muuallakin kuin toimintaradalla, kun sinne viimein pääsimme. Ohjelmassa oli teorian laittamista käytäntöön eli pääsimme harjoittelemaan edellä mainittuja asioita. Tahti oli hieman hitaanpuoleinen ja itse ampumista olisi voinut olla enemmänkin.

- Huonoin asia oli laukausten sekä toistojen vähyys ja lyhytkestoisuus, totesi yksi kurssilaisista.

Sunnuntai

Sunnuntaina pääsimme aloittamaan ammunnat vasta klo 12, sillä ampumaradan ympäristölupa mahdollistaa ampumisen vasta puolenpäivän jälkeen. Aamupäivällä kerrattiin edellispäivän asioita sisätiloissa, ja kouluttajat pitivät varuste-esittelyn. Kouluttajien omat varusteet kiersivät, ja niistä pääsi halutessaan kokeilemaankin. Hyviä ja huonoja kokemuksia jaettiin auliisti, ja moni kurssilainen koki tämän hyödylliseksi omia varustehankintojansa ajatellen. Niin kypärät kuin taistelu- ja suojaliivit kiersivät monella kokeiltavana, ja tästä sai hyviä vinkkejä ostosreissulle.

Sunnuntain varsinainen asia oli ammunnat rasiituksen alla vs. rauhallisena. Kun ajatellaan lähtökohtana taistelutilannetta, mukaan tulee erilaisia vaatimuksia tekniikoiden harjoitteluun. Stressitilanteessa havainnointi ei ole samanlaista kuin normaalitilanteessa. Siksi olisi äärimmäisen tärkeää saada oikeat tekniikat lihasmuistiin, jotta stressitilanteessa ne toimisivat ikään kuin automaattisesti. Silloin ei ole aikaa ajatella ja pohtia, miten jokin asia piti suorittaa.

Kuten edellisenä päivänä, lounaaksi oli omakustanteinen pizza. Sunnuntaina lounastauko pidettiin toimintaradalla, ja pienen hengähdystauon jälkeen pääsimme jumppaamaan. Ampumisen lomassa tehtiin kaikenlaisia sykkettä nostavia liikkeitä: istumaannousuja, askelkyökkyyjä, vatsarutistuksia ja monia muita liikkeitä. Iloksemme kouluttajat tekivät kaikkensa lisätäkseen tilanteeseen haastetta: roikuttiin jalassa juostessa ja painettiin maahan punnerrettaessa, tönittiin tähdätessä ja kaikkea muutakin mukavaa. Voin sanoa, että oli erilainen, silmiä avaava kokemus ampumisesta tuolaisessa tilanteessa!

Turvallisuutta ei kuitenkaan unohtettu, vaan kurssilaiset jaettiin kolmeen osastoon, joista kukin suoritti harjoitteet eriaikaisesti toisten katsoessa kauempaa. Tämä antoi myös oivan mahdollisuuden seurata muiden toimintaa.

- Kurinalaista toimintaa. Käskyjen ja ohjeiden mukaan toimimista ja suoriutumista. Näille kurseille mennään oppimaan ja kehittämään omia taitoja. Väärin toimiessa niihin pitää puuttua ja karsia virheet pois. Sain kurssilta ihan sen mitä menin hakemaan. Ehkä hieman fyysisempää olisi saanut olla (minulle). Tehtävät olisivat saaneet mieluummin olla stage-luontoisempia ja pitempikestoisempia sisältäen enemmän toistoja, pohti eräs kurssilainen.

Mielenkiintoista oli myös se, että sunnuntain päästiin ampumaan muutama laukaus yhdellä kädellä. Lisäksi heikommalla kädellä ampuminen oli uutta ja hämmentävän vaikeaa. Tämäkin tuki perusteltiin taistelutilanteessa sillä, että vahvempi käsi voi olla syystä tai toisesta toimintakyvytön, ja silloin pitää pystyä siitä huolimatta. Ihan muutaman kerran pitäisi ehkä tuotakin harjoitella, jotta se sujuisi millään tavalla edes sinne päin!

”Parasta kurssilla oli liikkeestä ampuminen ja lopussa ollut paineen/stressin alla toimiminen kouluttajan häiritessä toimintaa.”

Tomas Karlsson

Kurssipalautte

Kokonaisuutena kurssi oli toteutettu hyvin. Viikonloppuun kurssilaisilta kerätyn kurssipalautteen keskiarvo oli 4,4 / 5. Erittäin moni kurssilainen kehui kouluttajien ammattitaitoa ja pätevyyttä.

Kurssilla harjoiteltiin myös käännöksiä kummaltakin puolelta.

Sykkettä nostettiin mm. juoksemalla tauluille ja takaisin.

Jumppatuokioon kuuluivat myös kaikkien suosikit: burpeet.

Kouluttajien esimerkkisuoritus ampumisesta häiriötekijöistä huolimatta.

- Kouluttajat olivat ammattimaisesti liikkeellä ja ansaitsevat ison kiitoksen. Kouluttajan on kyettävä näyttämään esimerkillinen suoritus: miten PITÄÄ suorittaa ja myös suorittua tehtävästä esimerkillisesti. Tämä toteutui tällä kurssilla, kommentoi yksi kurssilaisista.

Kurssilaisten henki keskenään oli hyvä ja pitää olla: kaikkien pitää auttaa kaikkia!

- Ehdottomasti olen mukana jos jatkokurseja tulee ja kannustan suuresti kouluttajia semmoisia järjestämään, kertoi Tomas Karlsson ja jatkoi:

- Huonoa on kurssista juurikaan löydä, siinä tuli niin keskittyä omaan suoritukseen ja oppimiseen, etteivät mahdolliset pienet negatiiviset häiriötekijät jääneet mieleen.

- Pitää aina muistaa ja huomioida, että kurssien ohjaajat ovat mukana talkoohengessä. Pelkästään siltä pohjalta ajatellen nostan tämän kurssin aika ylös arvoasteikossa. Tuntuu siltä, että kurssin edetessä kouluttajat laskivat vaativuusta-

soa. Tämä on valtava taidonnäyte heiltä: ei todellakaan ole helppo tehtävä poiketa suunnitellusta ohjelmasta lennossa. Kurssin toinen päivä oli ohjelmaltaan sellainen, mihin olin itse varautunut jo ensimmäisenä päivänä. Toistoa, toistoa, toistoa ja siihen tason nostoa asteittain vaativammaksi, ainakin henkisesti. Se kehittää ja vie eteenpäin. Sunnuntaina he tekivätkin niin kuitenkaan unohtamatta, että ryhmässä oli osa lähes ensikertaa ase kädessä. Siitäkin kouluttajille iso plussa! kehui eräs kurssilainen.

Vaikka kouluttajien ammattitaito oli rautainen, koulutuksen lomassa oli turhia odoteluhetkiä ja itsekin olisin toivonut enemmän laukauksia.

- Ainut sellainen asia, mistä nyt niitä risuja antaisin, jos niitäkin pitää antaa, oli turhat odotus- ja mietintähetket. Sellaiset sieltä pois, niin hyvä tulee. Periaatteella: ”vähemmän puhetta enemmän toimintaa”, kommentoi yksi mukana olleista. Osittain positiivisena pidettiin sitä, että kurssilaisia oli laidasta laitaan. Esimerkiksi harrasteampujien ja kilpa-ampujien erilaiset lähtökohdat ja tekniikat herättivät keskustelua taukojen aikana.

- Kurssilaisten henki keskenään oli hyvä ja pitää ollakin: kaikkien pitää auttaa kaikkia, kommentoi eräs kurssilainen.

Toisaalta osa kurssilaisista olisi mieluummin toivonut ryhmään samantasoisia tekijöitä, jotta eteneminen olisi ollut

sopivan vauhdikasta kaikille. Pitää kuitenkin muistaa, että peruskurssilla ei vielä voikaan olla kovin paljon liikettä ennen kuin perusteet on käyty läpi. Se on enemmän jatkokurssien asiaa.

- Tasoero oli liian suuri kurssilaisten välillä. Tehtävien annossa pitäisi olla valmiina suorittamaan seuraava annettu tehtävä ja ymmärtää mitä ollaan tekemässä. Muutamilla kurssilaisilla tämä kesti liian pitkään. Ammunnan perusopit pitäisi hankkia edes jossakin määrin ennen lähtemistä tällaiselle kurssille: eivät nämä ole ampumakouluja. Kurssilaisista noin viisi olivat mielestäni väärässä paikassa ja väärällä asenteella liikenteessä, ja se on toisilta pois. Pitää kuitenkin muistaa, että tämä oli 1. kurssi, ja kaikille pitää antaa mahdollisuus edetä ja kokeilla siipiään, pohti yksi kurssilainen.

Kiinnostusta jatkokursseille löytyi. Moni koulutukseen osallistunut kertoi olevansa erittäin kiinnostunut muista pistoolikursseista, muista taktisista kurseista ja erityisesti samojen kouluttajien järjestämistä kurseista.

Teksti: Jenni Paasio

Kuvat: Jarkko Nissinen ja Jenni Paasio

Kurssilaiset rivissä. Kouluttajat olivat jatkuvasti tarkkailemassa suorituksia ja antamassa ohjeita ja opastusta.

Ampumavalmiudessa.

Kouluttajat näyttämässä esimerkkisuoritusta.

Viranomaisyhteistyö

– muutakin kuin kadonneiden etsimistä

Maakuntakomppanian virka-apujoukkue harjoitteli jälleen viranomaisyhteistyötä, tarkemmin ottaen virka-avun antamista Poliisille. Yleensä virka-apu nähdään pelkästään kadonneiden henkilöiden etsimisestä tai onnettomuustilanteisiin liittyvänä tukena, kuten esimerkiksi veden jakamisena tai suuronnettomuuspaikan eristämisenä. Vaikka edellä mainitut ovatkin oleellisia tehtäviä, harjoiteltiin nyt astetta kovempaa virka-aputehtävää.

Tämänkertaisessa harjoituksessa virka-apuosasto lähetettiin tukemaan kiinniottilanteesta syntyneitä levottomuuksia rajoittamassa ollutta poliisia tehtävänäan alueen eristäminen. Harjoituksen ensimmäisessä vaiheessa passiivista vastarintaa tekevät kohdehenkilöt olivat saartaneet poliisiauton ja estivät sitä poistumasta paikalta istumalla maassa sen ympärillä. Poliisimiehen johtama osasto sai tehtäväkseen siirtää henkilöt pois poliisiauton ympäriltä, jotta saarrettu poliisiauto pääsi poistumaan.

Harjoittelun aiheena oli oikein mitoitettu ja tehokas toiminta. Varsin selkeiden, useammalla kielellä annettujen neuvon, kehotusten ja käskyjen jälkeen kohdehenkilöt siirrettiin kauemmaksi kiinniotettavaksi ja tehtävä saatiin mallikkaasti suoritettua.

Eristystehtävän toisessa vaiheessa joukkue määrättiin eristämään aggressiivisesti käyttäytyneitä ihmisryhmää, tehtävänäan joukon liikkumisen estäminen ja poistumista yrittävien henkilöiden kiinniotto. Huolimatta kohdehenkilöiden

vahvasta provosoinnista ja esineiden heittelystä tilanne pysyi poliisimiehen johtaman joukkueen hallinnassa, ja mahdollisesti vaarallisten henkilöiden pakoyritykset päätyivät kiinniottoon.

Vähintään yhtä tärkeää kuin virka-aputehtävän suorittamisessa tarvittujen perustekniikoiden ja taktiikoiden opettelu, oli tilaisuus molemminpuoliseen tutustumiseen ja keskinäisen luottamuksen syventämiseen.

-T

MKJ JORYT 2018

8.2.
3.5.
16.8.
15.11.

Hämeen Aluetoimisto, Kirkkokatu 12.
Alkaen klo 18.00, jollei toisin ilmoiteta.

Jory on avoin tilaisuus kaikille maakuntajoukkoihin sitoumuksen tehneille, tervetuloa!

Vuoden 2018 harjoituksia

Kertausharjoitukset:
MAAKK KH 17.-21.5.2018

Vapaaehtoinen harjoitus:
PaikP ampumapäivä 10.3.2018
Perustaistelumenetelmät 1 23.-25.3.2018
MAAKK ampumapäivä 14.4.2018
Perustaistelumenetelmät 2 24.-26.8.2018
PAPU 14.-16.9.2018
MKJ harjoitus 12.-14.10.2018

MPK:lta tilatut vapaaehtoiset harjoitukset:
Sysmän kansainvälinen talvikurssi 2.-4.2.2018
Hälvä 2018 20.-22.4.2018
Kouluttajakoulu 21.-29.10.2018

Tarkkaile koulutuskalenteria osoitteessa mpk.fi

PHMAAKK:N JA MKJ:N LKT JA COOPERIN TESTIT 2018

Tammi-, helmi- ja maaliskuu vapaat
LKT sunnuntai 8.4. klo 18.00 PPE
LKT sunnuntai 6.5. klo 18.00 V-AJ/Käki
LKT sunnuntai 17.6. klo 18.00 1. joukkue, KRH
Heinä- ja elokuu vapaat
LKT sunnuntai 9.9. klo 18.00 Komento/Huolto
LKT sunnuntai 14.10. klo 18.00 MKJ muut
LKT sunnuntai 18.11. klo 18.00 MKJ muut
Joulukuu vapaa

COOPER lauantai 12.5. klo 11.00 PPE
COOPER lauantai 30.6. klo 11.00 V-AJ/Käki
COOPER lauantai 18.8. klo 11.00 1. joukkue, KRH
COOPER lauantai 15.9. klo 11.00 Komento/Huolto
COOPER lauantai 6.10. klo 11.00 MKJ muut

Lihaskuntotestit pidetään Tokia-kuntosalilla, Askonkatu 9.
Cooperin testit pyritään pitämään Radiomäen kentällä.
Vaihtoehtoinen paikka on Pikku-Vesijärven ranta.

Vuoden 2018 **pakolliset** kuntotestit ovat tarkoitettu kaikille Maakuntajoukkojen sitoumuksen tehneille. Testiajan kohdista tiedotetaan vielä ennen testejä. Jos oman yksikön ajankohta ei sovi, voi osallistua mihin tahansa muuhun testitapahtumaan.

Testauksiin liittyvissä kysymyksissä ota yhteys:
Erkki Vilja
erkki.vilja@maakuntakomppania.fi
040-5002757

JOHTAJAHARJOITUS TAUSTAJOUKKOJEN SILMIN

Varusmiessoittokunnan kasvattina taisteliantutkinto ja johtajaharjoitus (Joha) ovat kuuluneet vuosittaiseen harjoitus-aikatauluuni vakiona jo pidemmän aikaa. Tämän vuoden alusta asti olen toiminut soittokunnan reserviläisyhdistyksen harjoitusvastaavana, ja tästä johtuen olen ollut mukana harjoitusten suunnittelussa. Tehtäviini on kuulunut harjoitusten markkinointi sekä reserviläisten yhteyshenkilönä ja johtajana toimiminen. Tämän vuoden Joha oli suurempi kuin koskaan ennen, johtuen 70 varusmiehen vahvuisesta aliupseerikurssista.

Reserviläisten suurin tehtävä Johassa on toimia aliupseerioppilaiden vastaosastona ennalta määritetyn taistelusuunnitelman mukaan. Kokeneempia taistelijoita on käytetty varusmiesten johtajataitojen arvioinnissa. Oma osastonsa on sitten tietysti myös MPK:n harjoitustoimiston ja huollon väki, joita ilman homma ei pyörisi. Vanha viidakon viisaus – armeija marssii vatsallaan – pätee myös tässä. Kun kaikki kurssin henkilöstö lasketaan yhteen, oli Johan vahvuus parhaimmillaan 220 henkilöä. Aikamoinen määrä ihmisiä Hälvälässä vain yhden harjoituksen takia.

Eri osastoilla Joha alkoi hieman eri aikaan. Osa huollosta aloitti harjoituksen jo keskiviikkona, mutta pääjoukko saapui

perjantaina. Soittokunnan reserviläiset oli määrätty saapumaan aikaisemmin päivällä varustamisen ja muun valmistelun takia. Maakuntakomppanian taistelijat saapuivat illemmalla ja liittyivät osaksi taistelevaa joukkoa, kun pieni arviointiosasto meni tutustumaan varusmiehiin ja kävi läpi seuraavan päivän tehtävät. Taistelevien osien perjantain ja lauantain välinen yö sujui lähivartiassa ja vastustajaa tiedustellen. Tarina kertoo, että reserviläiset olivat onnistuneet pääsemään niin lähelle varusmiesten teltoja, että tunnussana ja taistelutunnus oli onnistuttu pariinkin kertaan yön aikana selvittämään.

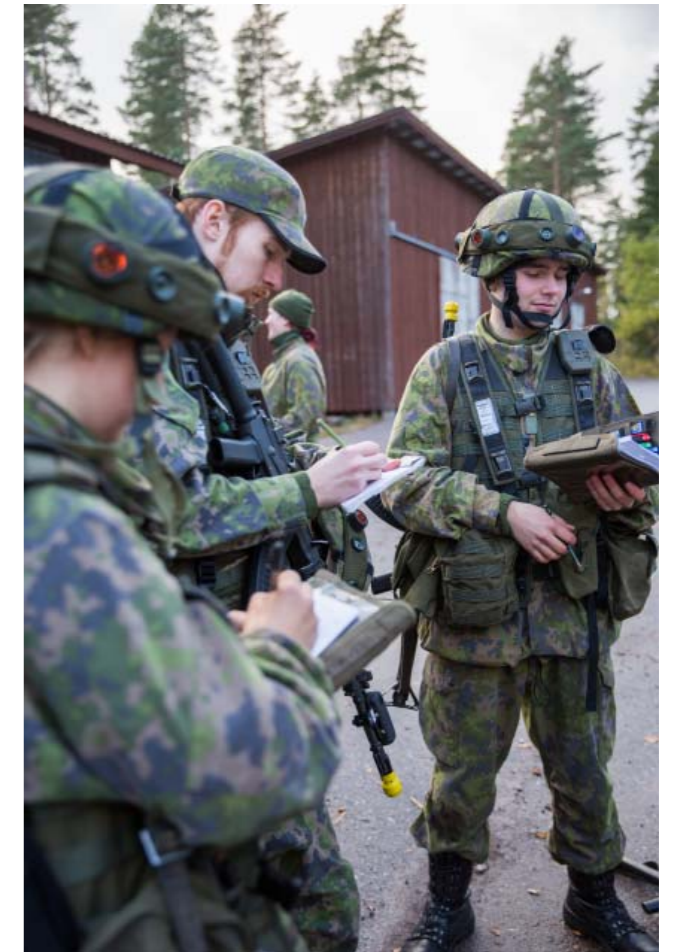
Lauantaiaamuna kumpikin puoli purki tukikohdan varhain aamulla ja valmistautui taisteluvaiheeseen. Samalla harjoituksen johto piti aamupalaveria, jossa kerrottiin myöhään edellisiltana selvinneen, että Hälvälässä pidetään päivällä ampumahiihtokisat. Tämä loi hienoisen paineen taistelujen etenemiselle. Taistelujen alkaminen viivästyi hieman, kun varusmiehet tajusivat vasta poteroissaan, ettei heillä ollut simulaattorisinkoja. Pienen hampaiden kiristelyn ja sykkeenousun jälkeen singot kuitenkin löysivät perille ja taistelut voitiin aloittaa. Aluksi vastaosasto törmäsi murresteisiin, joiden purkaminen tuntui odottavan joukkueen mielestä kestävä kauan. Kun murresteet oli purettu, jatkettiin etenemistä

kohti varusmiesten väijytystä. Taistelu eteni tästä tutulla kaavalla. Varusmiehet hajautetun taistelutavan menetelmien kuluttivat hyökkäävää reserviläisosastoa, kunnes nämä saapuivat tavoitteeseensa pistoolipaville.

Lounaan jälkeen seurasi reserviläisistä puuduttavan pitkän tuntuinen taistelutauko. Osasyynä täysin toimeentuloon aikaan oli ampumahiihtokisat, joihin tulikin enemmän ihmisiä kuin oli ilmoitettu. Kun kisojen palkinnot oli jaettu, pääsivät reserviläiset suunnittelemaan ja harjoittelemaan illan peli-aikeita. Illalla oli reserviläisten vuoro puolustaa ampumaraata-alueita, varusmiesten hyökätessä pimeän turvin Ilvesportilta. Kun illan hyökkäys alkoi, ei sitä voinut olla huomauttamatta. Tulenkuvauskenttiä räjäytettiin kolme niin, että kaksi paloi osittain samaan aikaan. Kun tulivalmistelut oli tehty, alkoi valorakettien ja -ammusten ilotulitus. Pimeä Hälvälä muuttui hetkessä valaistuksi taistelukentäksi isojen nuotioiden loimuttaessa taistelujen taustalla. Taistelut päättyivät varusmiesten saavutettua tauluvaraston kentän. Taistelujen päätyttyä pidettiin kenttäiltahartaus vanhalla tutkakentällä. Tilaisuus oli rauhoittava ja hyvä päätös toiminnalliselle harjoitukselle. Hartauden jälkeen Lahden sotilaskoti tarjosi pullakahvit ja halukkaat pääsivät lähtemään kotiin. Illalla ei harjoituksen puolesta tapahtunut enää mitään merkittävää. Saunat olivat harjoitusjoukkojen käytettävissä. Lauantaina puoliiltapäivän loputkin reserviläiset kotiutettiin.

Johtajaharjoitus oli taas sitä parasta mahdollista toimintaa sisältävä paketti. Tänä vuonna harjoituksessa mukana olleet simulaattorit tekivät taisteluista todentuntuisempia, jolloin toiminta oli hieman varovaisempaa. Myös harjoituksen johto ja käyneet vierailijat olivat tyytyväisiä näkemäänsä. Reserviläisistä uhkui oikeanlainen tekemisen meininki ja yhteishenki oli korkealla. Joha toimi hyvänä harjoituksena myös siinä mielessä, että meidän on pystyttävä toimimaan erilaisten yksiköiden kanssa. Varusmiessoittokunnan reserviläisillä taidot saattoivat olla heikommat kuin maakkilaisilla, mutta motivaatiota riitti. Tekemieni haastattelujen perusteella kaikki tuntuivat pitävän harjoituksesta. Helmikuussa on sitten taisteliantutkinto-harjoitus, johon kannattaa myös osallistua. Nähdään siellä!

Teksti: Timo Lehtinen
Kuvat: PVVMSK mediatiimi

HAJAUTETUN TAISTELUN KURSSI – TIEDUSTELUA, HÄIRINTÄÄ JA TUHOAMISTA

Sissi- ja selviytymistouhut ovat aina olleet meikäläisen juttuja, ja niinpä sitä oltiin 6.-8.10. Parolassa aiheeseen liittyvällä kurssilla. Kurssi sinänsä ei ollut uuden opiskelua, vaan kurssin tarkoitus oli harjoittaa jo opittuja tietoja ja taitoja sovellettuna harjoituksena, joten varsinaisia opintorasteja ei liiemmin ollut. Alkuun tietenkin kävimme varusteiden kuitaamisen jälkeen nopeasti yleiset asiat läpi ihan vain muistuttaa virkistämiseksi.

Kun porukka oli varusteineen valmis, jaettiin kurssilaiset kahteen ryhmään. Oman 1. ryhmän vahvuus oli 6 taistelija. Oma paikkani oli kärkipartion suunnistajana/tst-pelastajana. Tuleva tehtävä oli vihollisen maahanlaskujoukkojen tiedustelu, häirintä ja tuhoaminen. Vastaosastona harjoituksessa toimivat todellisuudessa sissiradistit.

Kun kartat ja tehtävät oli jaettu, taistelijat pakattiin illan pimetessä autoihin, kuljetettiin tehtäväalueen läheisyyteen ja pudotettiin syrjäisen metsätien reunaan. Tästä matka jatkui jalan metsän siimeksessä, kunnes löysimme sopivan turvallisen paikan levätä. Vartio perustettiin, tilapäismajoitteet kyhättiin ja unta silmään. Aamuhämärissä joukkue oli hetkessä lähtövalmiina ja niin matka jatkui. Eikä aikaakaan, kun tuli tieto, että vihollisen maahanlaskujoukot on havaittu ilmoitetulla alueella. Tehtävänantona oli suorittaa tiedustelu vihollisen liikkeistä sekä vahvuudesta, ja tilaisuuden tullen mahdollisesti ottaa jopa vanki. 1. ryhmä suorittaisi tiedustelun alueen eteläpuolella ja 2. ryhmä pohjoispuolella. Oitis oli ryhmämme liikkeellä tehtyään ensin nopean suunnitelman. Ryhmäkoossa suunnistimme lähelle aluetta, jossa oletettiin vihollisen mahdollisesti liikkuvan. Sovimme kohtaamispaikan kartalta ja jakauduimme kolmeen partioon. Oletetusta vihollisen kulkusuunnasta kulki 3 ajouraa tiedusteltavalla alueellamme. Ryhmämme 3 partiota tiedustelisivat kukin yhtä tieuraa ja sen lähialuetta. Oman partion päästyä oman tiedusteltavan ajouran läheisyyteen etsimme sopivan kohdan, josta olisi hyvä näköyhteys tielle ja jossa voisimme maastoutua huomaamattomaksi.

Ei aikaakaan, kun tiellä alkoi kuulua liikettä, mutta samaan aikaan myös jossain selustassamme oksien rapsetta. Havaitimme tiellä vihollistaistelija, joka tarkkaili kävellessään suuntaan, jossa makasimme liikkumatta. Selkämme takaa kuului edelleen silloin tällöin oksien rapsetta. Tämä tiellä kävelevä taistelija oli myöskin selvästi kiinnostunut noista oksien rapsaheluista, ja niinpä hän lähestyi tieltä metsää kohti aivan lähelle meitä. Siinä hän antoi katseensa vaalealla tarkkaavaisesti, kunnes huomasi yllättyen aivan edessään aseensa piipun ja viittovan sormen jonka takaa kuului kuiskausta "olet vanki, tänne, heti ja vai". Niinpä meillä oli vanki. Vanki tiesi kertoa, että hänen osastonsa liikkui jossain selkämme takana, ja hän oli yrittänyt tavoittaa omiaan juurikin sieltä rapsahusten suunnalta.

Hetken odoteltuaamme vanki varovaisesti harmitteli "tämä on vähän huono juttu minun kannaltani, kun minä olen kouluttaja ja tuo tuolla on minun koulutettava sissiradistiryhmä". Hieman epäilimme, että nyt mies yrittää vedättää, mutta hetken tuumattuamme tulimme tulokseen, että mies puhuu totta. Näin ollen laskimme hänet vapaaksi, mutta siinä epäilyksessä, että hän antaa olemassaolomme ilmi lähemmäksi liikkuvalla viholliselle, päätimme tehdä nopean liukemisen paikalta. Siirryimme nopeasti n. 300 metrin päähän matalan taimikon juureen piiloon kuulostelemaan ja niinpä kohta ympäriltämme alkoi kuulua askeleita. Epäilyksemme olivat siis oikeat ja nyt meitä etsittiin. Pari tuntia kyyhötimme liikkumatta piilossa, kunnes olimme varmoja, että liike lähistöllä on lakannut. Nopea siirtyminen kohtaamispaikalle ja raportointi ryhmänjohtajalle.

Seuraava tehtävämme oli suorittaa ylläkö vihollisen leirityspaikkaan, minkä jälkeen tehdä nopea irtautuminen. Kuljettuamme metsänsiimeksessä yön pimeydessä lähelle leiriä ja valmistautuessamme ylläköön, tulikin tieto vihollisen siirtäneen leirinsä toisaalle. Päätimme perustaa vartion, huoltaa ja levätä. Aamun valjetessa tuli uusi tieto vihollisen leirin sijainnista. Miehet nopeasti liikkeelle ja kohti tehtävää. Suunnitelmana oli suorittaa ylläkö 2. ryhmän toimesta, ja saada vihollinen perääntymään taakse koukanneen 1. ryhmän syliin. Toisella sivustalla vetäytymisen estäisi iso lampi, mutta toisella sivulla olisi tie joka on vartioitu. Tämä vaikeuttaisi 1. ryhmän siirtymistä aseisiin, koska tie olisi ensin ylitettävä. Niinpä meidän 1. ryhmä koukkasi selustan tasalle tien reunan läheisyyteen. 2. ryhmän kanssa oli sovittu, että 20 minuutin kuluttua ryhmien erkaantumisesta he tekisivät hyökkäyksen. Laukausten alkaessa me ryntäisimme nopeasti avojoissa tien ylitse aseisiin selustaan levittäytyen aina lammenrantaan saakka.

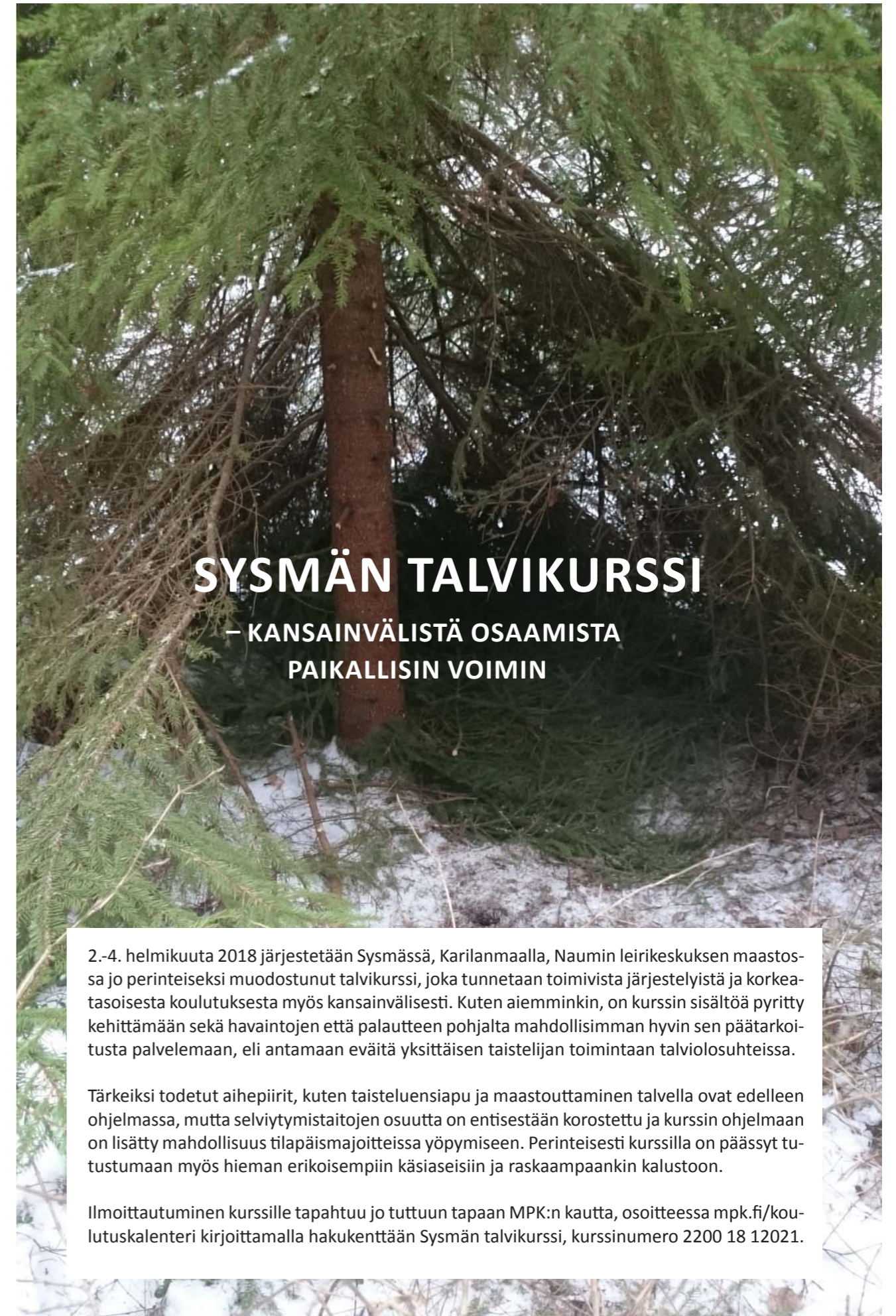
Laukausten alkaessa ryhdyimme tuumasta toimeen ja hetkessä oli ryhmämme levittäytynyt selustaan, ja samassa jonen edessämme oli vihollisjoukkue selin meidän suuntaan perääntyen. Tulta ja vihollinen oli tuhottu.

Hieno harjoitus: jälleen opettavainen, osaavaa porukkaa ja loistava ryhmänjohtaja. Kaikki saivat kiitoksensa. Ryhmänjohtaja kiitti ryhmäänsä sissimäisen hyvästä toiminnasta ja osaamisesta. Ryhmänjohtaja antaa tehtävän, partiot suorittavat tehtävän itsenäisesti, oma-aloitteisesti soveltaen parhaimmaksi näkemällään tavalla.

Kyllä oli taas yhtä nautiskelua.

Ja se vanki oli tosiaan kouluttaja.

Teksti: Miki Timonen

SYSMÄN TALVIKURSSI – KANSAINVÄLISTÄ OSAAMISTA PAIKALLISIN VOIMIN

2.-4. helmikuuta 2018 järjestetään Sysmässä, Karilanmaalla, Naumin leirikeskuksen maastossa jo perinteiseksi muodostunut talvikurssi, joka tunnetaan toimivista järjestelyistä ja korkeatasoisesta koulutuksesta myös kansainvälisesti. Kuten aiemminkin, on kurssin sisältöä pyritty kehittämään sekä havaintojen että palautteen pohjalta mahdollisimman hyvin sen päätarkoitusta palvelemaan, eli antamaan eväitä yksittäisen taistelijan toimintaan talviolosuhteissa.

Tärkeiksi todetut aihepiirit, kuten taisteluensiapu ja maastouttaminen talvella ovat edelleen ohjelmassa, mutta selviytymistaitojen osuutta on entisestään korostettu ja kurssin ohjelmaan on lisätty mahdollisuus tilapäismajoitteissa yöpymiseen. Perinteisesti kurssilla on päässyt tutustumaan myös hieman erikoisempiin käsiaseisiin ja raskaampaankin kalustoon.

Ilmoittautuminen kurssille tapahtuu jo tuttuun tapaan MPK:n kautta, osoitteessa mpk.fi/koulutuskalenteri kirjoittamalla hakukenttään Sysmän talvikurssi, kurssinumero 2200 18 12021.